

Dictadura presidencial

written by Pau Miserachs | 22 d'octubre de 2017

Els presidents d'Òmnium Cultural i de l'Assemblea Nacional de Catalunya són a la presó, a petició de la Fiscalia de l'Estat, acusats d'un delictes de sedició. També hem sentit dir a la vicepresidenta Soraya Sáenz de Santamaría que Puigdemont no havia contestat el requeriment que se li havia fet com a pas previ a l'aplicació a Catalunya de l'article 155 de la Constitució. La carta enviada pel M. H. Sr. Carles Puigdemont amb data 16 d'octubre al president del govern central, Sr. Rajoy, no ha convençut ni ha agradat. Demanar diàleg sense limitacions, el govern espanyol no ho accepta. La proclamació en favor del diàleg no ha tingut èxit a Madrid. Se'ls ha aplicat als detinguts la llei que dimana del poder legislatiu, ja que els drets, com deia fa una estona un bon amic, són el resultat de qui té el poder i com l'exerceix, amb independència del que digui la gent un cop qui mana és titular del poder.

El 10 d'octubre vàrem veure i escoltar una declaració política de diputats però no una declaració institucional. La signatura del document es va fer després del discurs del president i sense votació en sessió parlamentària. No s'ha declarat oficialment la independència. I l'Estat ho sap. Es tracta ara de perseguir els que entenen que poden subvertir l'ordre constitucional establert parlant de drets humans i de Dret internacional. No volen diàleg ni reflexió. Volen rendició del Govern de Catalunya i del Parlament. No importa la desafecció de la població. El manteniment de l'ordre que consideren subvertit és primer. Per a aconseguir-ho, l'Estat ha dividit els sectors del poble, desmotivant, atemorint i deixant la independència com un dibuix inacabat. La fugida de seus socials i la retirada de fons dels bancs catalans és una mostra d'aquesta campanya.

Ara, el PSC protesta per l'empresonament dels dirigents de les

entitats mobilitzadores de la gent, però no s'oposa a l'aplicació a Catalunya de l'article 155 de la Constitució. De nou, casseroles i concentracions populars. Però ni el PSOE ni el PSC retiren el suport a l'aplicació del 155. Prefereixen alguns seguir en el model autonòmic a l'espera de veure si algú decideix reformar la Constitució. Però la reforma serà rutinària, ja que per resolució de Tribunal Constitucional, no es poden reconèixer els drets de Catalunya i menys encara el seu caràcter nacional com a nació històrica.

El President Rajoy s'ha autoproclamat President de Catalunya i ha implantat la dictadura presidencial suspent tot el Govern Català amb el suport del PSOE, decidit a convocar eleccions al Parlament de Catalunya, possiblement amb algun partit independentista il·legalitzat. Tot dins d'un ordre preestablert. És la força de la llei el que el Govern central ha posat en marxa, i rebutja tota proposta de mediació. De res haurà servit invocar el Dret internacional. Ordre i legalitat a l'espanyola només generaran desafecció a Catalunya i ho saben. Però a Madrid no volen pactes amb qui ells consideren colpistes catalans que els fan el xantatge de voler negociar, diuen. L'avís del diàleg que accepta el govern central fou donat amb l'empresonament de Sánchez i Cuixart. Ni balconades sortoses ni proclamacions de diàleg. Catalunya queda, de moment, a la cruïlla.

Només cal seguir ara els esdeveniments i veure com soluciona el Govern català aquesta guerra de nervis i de desgast polític. Però cal veure que el 155 encara no està aprovat pel Senat espanyol. Molts polítics estrangers demanen el diàleg al qual es nega Madrid. Estan també per veure les reaccions internacionals a la repressió espanyola i a la decisió d'interferir la democràcia catalana. Voler vèncer amb repressió també porta conseqüències en el segle XXI de les democràcies plurals i participatives. El principi democràtic no recomana el diàleg trencat ni la repressió dels que reclamen la independència any rere any, per molt que molestin

els partidaris de l'ordre establert que estan pressionats pels grans capitals i per cercles ultraconservadors. El progressisme està també per fer, amb una visió oberta i sensata per a evitar que els treballadors siguin una joguina en mans dels empresaris beneficiaris de la legislació laboral del PP a l'hora de començar les negociacions dels nous convenis col·lectius dins de pocs mesos.

El 2018 pot ser un any difícil i no gaire dòcil en el sector laboral, situació de la qual no poden culpar el Govern català. Catalunya, país d'importància geopolítica que Espanya no valora, pot declarar ara la independència en sessió parlamentària i crear l'Estat català en forma de República... El problema passarà a la Comunitat Internacional si comencen a ploure reconeixements d'Estats europeus i altres. Endarrerir el PP el rellotge polític al 1936 amb models polítics als antípodes uns dels altres, no és bona cosa. La democràcia no li permet auto proclamar-se dictador.